

BOGOLJUB

V TUJINI

D II
264571

Štev. 3., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 20. julija 1947.

BOG JE NESKONČNO DOBROTLJIV

Ko se je Jezus odpravljaj na pot, je pritekkel nek bogat mladenič, po vzhodnjaškem običaju pašel pred njim na kolena in ga nagovoril: "Dobri Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje?" Jezus mu je rekel: "Kaj me imenuješ dobrega? Nihče ni dober, kakor samo eden, Bog."

Samo eden je dober. Samo Bog. Samo on je dober sam od sebe. Tu se vse začne. Tu je tudi izvor in začetek vsake dobrote na svetu.

Kaj pa vsi drugi? Kaj angeli? In mnogi ljudje? Saj so ti tudi dobri. Res je, tudi ti so dobri. Toda vsi ti so zvezde, ki ne svetijo iz sebe, ampak imajo svojo svetlobo od sonca. Čim bližje so mu, toliko bolj se svetijo. Čim bolj so Bogu podobni ljudje, tem večja je njih dobrota.

Koga pa imenujemo dobrega, dobrotljivega? Dober je tu isto kot ljubeznjiv in dobrotljivost isto kot ljubezen. Ljubezen pa ima tisti, ki želi komu srečo, mu privošči srečo, če jo že ima in stori vse, da bi bil srečen. Kdor tako dela, ta ljubi, ta je dober. Kdor to dela vsem, je vsem dober ali vse ljubi. In kdor to hoče in dela, da bi bilo vse, vsa bitja, človek kakor tudi vse druge stvari, kar najsrečnejše, pravimo, da nas neskončno ljubi ali, da nam je neskončno dobrotljiv. To pa je samo Bog. Samo eden je dober.

Kdor je resnično dober, vse dela samo iz dobrote, ker hoče samo dobro, samo srečo. To velja v prvi vrsti, o Bogu, edinem dobrem, začetku in izvoru vsake dobrote. Vse stvarstvo je sad te božje dobrote, te božje ljubezni. Dobrota in ljubezen božja je poklicala v bivanje in življenje ne le človeka, ampak tudi vse ostalo stvarstvo. Ljubezen in dobrota božja stoji vsemu stvarstvu na njegovem začetku. In ta ljubezen božja in dobrota je ostala skozi vse čase začetek in izvor vsakega novega bivanja in vsakega novega življenja; tudi vsakega novega človeškega življenja. V ljubezni in dobroti Bog združuje ljudi, da se v tej človeški ljubezni in dobroti, ki je odsev božje ljubezni in dobrote, začne novo človeško življenje na zemlji.

Ljubezen in dobrota božja stoji v začetku vsakega novega življenja in v začetku vsega stvarstva. Bog je vse stvari poklical v bivanje in življenje, ker je dober, ker jim hoče srečo. Ali je res? Ali je življenje, ali je bivanje samo že res sreča? Zakaj si vse, kar biva in živi tako želi živeti in bivati še naprej? Zakaj se vsaka žival, celo najmanjše kakor mravlje, muhe in črvi tako obupno branijo, če jim kdo hoče končati življenje? In celo rastline! Brez sonca ne morejo živeti. Toda one si hočejo ohraniti življenje. Kako hite rasti, kako se začno obračati in iskati dohoda k soncu, če jih druge rastline hočejo prerasti, zasenčiti. In kako obsekano ali polomljeno drevo zbere vse sile, da požene nove veje in si ohrani in podaljša življenje. Zakaj vse to? Vse, kar biva in živi, hoče živeti še naprej. Zakaj, že samo v tem, da biva, da živi, je srečno, mu je dobro. Zato hoče, to dobro, to srečo ohraniti.

In človek! On kot najvišji in najpopolnejši v vidnem stvarstvu še posebno. Dokler si je še ohranil pamet in ve, kaj dela in če ni sam na glavo postavil vsega reda, ki mu ga je Bog določil v živ-

ljenju, mu niti na misel ne pride, da bi si končal življenje. Kako mu je včasih huđo, kako je stiskan, kakor gora ga tlači trpljenje, v enem se pa čuti le srečnega, v tem, da živi. Nikomur ni vseeno ali živi, ali ne. Tudi nam ni vseeno. Zato smo si branili življenje, čeprav je bilo prav v teh časih zelo težko. Prav zato smo se tudi umaknili, ker nam ni bilo vseeno ali živimo, ali nam življenje končajo. Hočemo živeti. Zakaj? Že samo v tem, da živimo, čutimo neko veliko dobroto, veliko srečo. - Bog je svet ustvaril, vse stvari, tudi nas poklical v bivanje in življenje, ker nam je hotel dobro, - da bi bili srečni.

Nekaj nas pa vendar moti. Bog je dobrotljiv, celo neskončno dober do vsega, kar biva. Vsemu hoče dobro. Zakaj potem ta boj, to uničevanje, ki ga opažamo v stvarstvu. Boj med rastlinami, živalmi in človekom, med ljudmi samimi in zopet boj vseh teh z mnogoterimi naravnimi silami. Kakor bi bilo vse sprto med seboj. V začetku, nam poroča sv. pismo, da ni bilo tako. Vse je živelo v najlepšem miru in slogi. Kdaj se je to gorje začelo? Z grehom. - Kdo je kriv, da je v družini, v naselju, v družbi, v državi toliko razprtij, toliko huđega, toliko gorja. Ko bi po pameti vse to lahko odpadlo, ko bi lahko vse prospevalo in bilo srečno, pa je vse nezadovoljno, vse propada. Kdo to povzroča? Greh. Ni treba, da bi grešili vsi, zadosti je, da nekateri, pa je že med podrt in vsi zaradi tega trpijo, nad vse je zaradi nekaterih prišlo gorje. Z grehom je tudi prišel nered v božje stvarstvo. Zaradi greha angelov je prišel nered nad človeka in z grehom človeka, krone vidnega stvarstva, se je podrl od Boga postavljen red in nad vse stvarstvo je prišlo gorje. Na to je mislil sv. Pavel, ko je zapisal, da ne samo človek, ampak "vse stvarstvo pričakuje odrešenja."

Bog je neskončno dober. Tako dober, da človeštva vkljub temu, da ga je žalilo, ni zavrzel. Iz same dobrote mu je poslal celo Odrešenika. Vse zato, da bi ga rešil, da bi mu dal spet možnost njegovo voljo spolnjevati in da bi ga s tem na tem svetu in v večnosti srečnega napravil. Tako daleč gre božja dobrota, dokler to dopušča druga lastnost, ki je ravno tako božja, to je, neskončna pravičnost. Niti človeka, ki ga je iz dobrote odrešil, pa ga za plačilo znova in znova žali in se mu upira, ne zavrže od sebe, ampak ga kliče nazaj in če to ne zaleže, ga tudi tepe in pokori, samo zato, da bi ga spametoval, rešil in osrečil.

Samo Bog je dober. Samo on je dober sam od sebe. Samo on ni svoje dobrote od nikogar prejel. Vse drugo je prejelo svojo dobroto od njega. Tu je izvor. Od tu se razliva vsa dobrota po božjem stvarstvu. Tudi na človeka in na njega še posebno. Dušo mu je vdihnil in s tem ga ustvaril po svoji podobi. In ta duša ima možnost pridobiti si v neki meri lastnosti, ki jih ima Bog v najpopolnejši meri. Za to se mora človek truditi. Tudi Jezus nam naroča: "Bodite popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški!" Kako pa naj si pridobivamo popolnosti? Sam nam je pokazal pot: "Učite se od mene...!" Pri njem nam je božja popolnost najbolj spoznatna in najbolj dostopna, kjer je v njem božje s človeškim združeno. Pri njem se učimo, njega posnemajmo! Kaj bomo dosegli? Bogu bomo zmeraj bolj podobni, zmeraj bolj bodo rastle popolnosti, ki jih ima Bog v najvišji meri. Zmeraj več bo v nas tudi božje dobrote. Zakaj čim bolj je človek Bogu podoben, čim popolnejši je, tem več je v njem dobrote. Ali res? Kdo je bil popolnejši, kdo bolj Bogu podoben, kakor so svetniki? In kdo bi mogel imenovati enega svetnika, ki bi ne imel dobrote in ljubezni? Pa ne samo to. Ali ima sploh kdo več božje dobrote in ljubezni kakor so jo imeli svetniki? Predmeti, ki so najbližji luči, se najbolj svetijo. Ljudje, ki se v življenju najbolj približajo neskončno dobremu Bogu, dobijo največ njegove ljubezni in dobrote.

To tudi sami okušamo. Kdo ima srce, kdo sočustvuje, kdo nam je pripravljen pomagati, kdo nam dobro želi. Samo tisti ljudje, ki želijo biti popolni, kakor je naš Oče nebeški. Samo ljudje, ki so Bogu blizu. Zakaj samo tam, kjer je Bog, je dobrota, je ljubezen.

Samo eden je dober, Bog. Samo iz njega izvira vsa dobrota. Kamor luč ne sveti, je tema. Kjer njega ni, ni nobene dobrote. Tam je sama sebičnost, škodoželjnost, sama maščevalnost, samo sovraštvo. Nič ne pomaga nobeno sorodstvo, nič poznanje in nekdanje prijateljstvo, nič isto mišljenje, nič ista narodnost, nič nekdanj skazana dobrota. Vse to ne more dati človeku dobrote in ljubezni, ker je nima. Vsa dobrota in ljubezen izvira iz Boga. Kjer ni Boga tudi dobrote in ljubezni ne more biti. V satanu ni Boga, zato tudi ni v njem dobrote in ljubezni. Tudi v brezbožnem človeku ni Boga, zato pri njem zastoj iščemo dobrote, ljubezni, sočutja in usmiljenja. Čim dalje od Boga, tem manj je v njem sledov dobrote. Zakaj samo eden je dober sam od sebe, Bog, in kdorkoli drugi hoče biti dober, ne more dobiti svoje dobrote nikjer drugje, kakor pri njem, ki je začetek in izvor vsake dobrote in ljubezni na svetu.

NADPASTIRJU

ob štiridesetletnici mašništva.

Let štirideset je minilo
ko pot najlepšo ste izbrali,
Boga prejeli za plačilo,
ko ste se njemu darovali.

Delili ste povsod življenje,
pogube duše reševali,
nosili sami ste trpljenje,
da druge ste osrečevali.

Ljubili našo ste mladino,
za Jezusom ste jo vabili,
z njo delali za domovino,
da bi brezboštva jo rešili.

Bog sam Vam dal je službo sveto,
za nadpastirja nam postavil,
za težo križa, žalost, bedo
plačilo večno Vam pripravil.

Kalvarija je že za Vami,
zdaj Oljska gora se Vam bliža,
nebeški Oče bdi nad nami,
že vstaja v dalji slava križa.

Zapisani ste v srca naša,
ne moremo Vas pozabiti,
nam svetla luč so pota Vaša,
za Vami hočemo hoditi.

OB ŠTIRIDESETLETNICI SETVE V TRPLENJU

Težka je bila njih pot, ko so v znoju in v solzah sejali kleno zrnje. Ko pa so se s setve vračali, so med veselimi vriski nosili s sabo snope najbogatejšega žita. Tako nekako je zapel psal mist v stari zavezi.

Te besede naj tudi v najlajši luči in podobi pokažejo vso globino trpljenja in skrbi, plodnosnega dela, čigar štiridesetletnico obhajamo. Štirideset let neprestane - truda polne setve, neprestanega napora, nenehnega dela za duše. Morda je bilo nekaj teh let obdarjenih tudi z zunanjo srečo in uspehi, pa so potem druga pri- nesla toliko težji križ in bridkost. Skoro polovico teh let je pri- našala dvojen križ, dvojno težo nadpastirske službe.

Pred štiridesetimi leti si je naš nadpastir izbral Gospo- da za svoj delež. Stopil je v Njegovo službo, da bi se z Njim boril za neumrljive duše in Mu jih pomagal reševati. Vse svoje moči, vse svoje delo, še celo svoj prosti čas in počitnice je žrtvoval temu cilju. Za duše je klical skozi štirideset let vsak dan Jezusa na oltar, dušam oznanjal božjo besedo, jih prepričeval, rotil, svaril, prosil, vodil. Skozi štirideset let je dušam delil božje usmiljenje in odpuščanje v spovednici.

Vsa ta leta niso bila leta navadnega duhovniškega dela. Sv. Duh ga je izbral za višjo službo, za težji križ. Dal mu je v ro- ke nadpastirsko palico, da bi vodil ne le vernike, ampak tudi njih pastirje. Vsem je moral postati vse, nositi svoj križ, križe svojih duhovnikov in vernikov, svetiti z besedo in zgledom vsem, kazati pot v burnih, zmedenih časih vsem, prav zato pa tudi nositi sovraštvo v stoterni meri.

Bog pa mu je določil tudi med nadpastirji svoje Cerkve posebno mesto. Določil ga je, da nese križ, ki je tako težak, kakor križ malokaterrega nadpastirja. Če bi prebirali zgodbe nadpastirjev iz prve krščanske dobe, bi videli, da je bilo mnogo preganjanih, mnogo mučenih in pomorjenih. Malo pa je bilo takih, ki bi bili de- ležni tolikega dušnega mučeništva, najpodlejšega sramotenja, pod- tikanja, obrekovanja in laži. Prej kot telo, so mu hoteli ubiti vsa- ko čast in spoštovanje, pokazati ga kot izvržek naroda - saj to je tudi hujše kot telesna smrt. Kot prerok je vse to naprej videl in udano sprejel iz božje roke vso težo križa, ki mu ga je določil Gospod v njegovi službi. "Kdor hoče biti moj učenec, naj zataji sa- mega sebe, vzame svoj križ in hodi za menoj." Vse to je storil kot najboljši učenec, pravi apostol Gospodov, naš dobri nadpastir.

Leta najtežjega križa še vedno teko, mu še vedno pritiska- jo rame k tlom. Za tako trpljenje je treba globoke vere, zaupanja in največje ljubezni do Boga in do duš. Človeška moč tega ne zmore. Bog je tisti, ki vliva moč, ki pomaga človeku prenesti vse, tudi težo, ki se zdi za človeka neznosljiva.

Naš nadpastir nosi poleg svojega križa in skrbi tudi naše. Zato smo mu mi dolžni pomagati. Boga, ki nam ga je v teh časih po- slal kot vodnika in učenika, prosimo, naj mu da moči, da bo udano, pogumno in z veseljem vse to prenesel. Pa še tega prosimo, da bi mu Bog, če je to njegova sveta volja, trpljenje skrajšal. Naj kmalu dopusti čas, ko bo v radosti žel bogato žetev svoje setve, ko mu križ ne bo več le breme, ampak tudi plačilo.

Za zaključek še ob sv. Pavlu razmišljamo veličino dela, skrbi in trpljenja svojega nadpastirja, da bo naša ljubezen do nje- ga tem večja in naša molitev zanj tem bolj goreča.

Iz 1. pisma Korinčanom 2, 1...

Tudi ko sem jaz prišel k vam, bratje, nisem prišel z viso-

kostjo besede ali modrosti vam oznanjat pričevanje božje. Sklenil sem bil namreč, nič drugega ne videti med vami kot Jezusa Kristusa in to križanega...

Iz 2. pisma Korinčanom 4, 1...

Kei imamo torej po usmiljenju, ki smo ga dosegli, tako službo, ne omagujemo, ampak smo se odrekli skrivnih del, ki bi se jih morali sramovati; in ne hodimo v zvijačnosti, tudi ne pačimo božje besede, ampak se z oznanjevanjem resnice priporočamo vesti vseh ljudi pred Bogom. Če pa je naš evanġelij res zakrit, je zakrit tistim, ki so na poti pogube, nevernikom, katerim je bog tega sveta zaslepil misli, da bi jim ne zasvetila luč blagovesti o veličastvu Kristusa, ki je božja podoba.

Iz 2. pisma Korinčanom 6, 3 ...

V ničemer ne dajemo nobenega pohujšanja, da se naša služba ne bi grajala, marveč se v vsem skazujemo kot božje služabnike v veliki potrpežljivosti, v nadlogah, v potrebah, v stiskah, v ranah, v ječah, pri uporih, v trudih, v prečutih nočeh, v postih, s čistostjo, z znanjem, s prizanesljivostjo, s prijaznostjo, s Svetim Duhom, z nehinavsko ljubeznijo; z oznanjevanjem resnice, z božjo močjo, z orožjem pravice, v desni in levi; v časti in nečasti; pri dobrem in slabem glasu; kakor zapeljivci in vendar resnični, kakor nepoznani in vendar znani, kakor umirajoči in glejte, živimo, kakor stepeni in vendar ne usmrčeni, kakor žalostni, pa vendar veseli, kakor ubogi, pa vendar mnoge bogatimo, kakor bi nič ne imeli in vendar imamo vse.

Iz 2. pisma Korinčanom 11, 26 ...

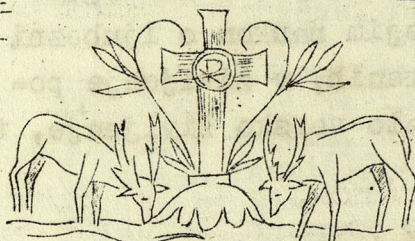
Mnogokrat sem bil na potih, v nevarnostih pred razbojniki, v nevarnostih pred rojaki, v nevarnostih pred neverniki, v nevarnosti v mestu, v nevarnostih v samotih, v nevarnostih na morju, v nevarnosti pred lažnjivimi brati; v trudu in naporu, v pogostnem bdenju, v lakoti in žeji, v pogostnih postih, v mrazu in nagoti. Brez tega, kar me po vrhu še zadane, imam vsakdanji opravke, skrb za vse cerkve. Kdo je slaboten in bi jaz ne bil slaboten? Kdo se pohušuje in bi mene ne peklo?

Iz pisma Kalošanom 1, 24 ...

Zdaj se veselim v trpljenju za vas in s svoje strani na svojem mesu dopolnujem, kar nedostaja bridkostim Kristusovim, za njegovo telo, ki je Cerkev; zakaj zanjo sem postal služabnik po božjem načrtu, ki mi je bil dan za vas, da dopolnim božjo besedo...

ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Življenje v posvečujoči milosti božji je socialna dolžnost.

Prva in največja dolžnost krščanske ljubezni je skrbeti za rast božjega življenja v dušah bližnjih. Najbolj gotovo boš rešil svojo dušo, ako boš skrbel za zveličanje svojega bližnjega. Kdor

hoče druge voditi h Kristusu, mora biti sam Kristusov. Skrb za svetost, t.j. za rast božjega življenja v svoji duši, za čim tesnejšo povezanostjo s Kristusom je socialna dolžnost. Ni vseeno, kako močno je božje življenje v meni. Od moči božjega življenja udov je odvisna rast in moč skrivnostnega telesa Kristusovega - Cerkve.

Pohujšanje je greh zoper ljubezen do bližnjega.

Skrb za samoposvečenje nas obvaruje pred največjim grehom zoper ljubezen do bližnjega: pred pohujšanjem.

Večkrat ne mislimo pohujševati in zapeljevati, pa v resnici zapeljujemo in pohujšujemo. Naše besede, obnašanje in naše ravnanje vpliva na bližnjega. Ne gre vedno za greh. Dovolj je napačna miselnost, ki jo izražamo z besedami. Človek je zelo občutljiv za dojemanje. Samo ena neprevidno izrečena beseda lahko veliko škodi. Človeka, ki ima skušnjavo lahko zaveže v greh. Lahko pa tudi človeka, ki je v grehu, nagne, da v grehu vztraja.

Veliko večje zlo je, ako kdo naravnost pohujšuje z grešnim življenjem. Vest takemu človeku lahko popolnoma otopi. Nikoli se ne vpraša, kakšen vpliv ima njegovo grešno življenje na okolico.

Še veliko večje zlo je, ako se kdo namerno trudi, da bi bližnjega pridobil za greh. Striščno je načrtno in premišljeno uničevati v dušah božje življenje, in duš izgubljati Kristusa. Zaradi pohujšanja bo ena ali celo morda več duš živelo en teden, več tednov, celo življenje ali morda celo vso večnost brez Kristusa. Pa ne le to! Te duše bodo zapeljevale tudi druge. In tako se bo iz dneva v dan večal val pohujšanja.

Krščanska ljubezen je dejavna.

Krščanska ljubezen ni samo prazna beseda ali čustvo, ki je navadno zelo spremenljivo, krščanska ljubezen mora biti dejavna. Kaže se v dobrih delih. Gotovo je, da moramo na prvo mesto postaviti duhovna dela usmiljenja. Od prvih početkov krščanstva skozi vso zgodovino sv.Cerkve je Kristusov nauk o ljubezni prinašal bogate sadove. Krščanstvo je bilo prvo, ki je s svojim naukom o ljubezni posijalo v življenje najbolj bednih in zatiranih, v življenje poganskih sužnjev. Kjer in kadarkoli je zamiralo versko življenje, tam se je tudi vedno uvajalo novo suženjstvo.

Krščanska ljubezen sovražnikom.

Ljubezen zahteva od nas, da se varujemo sovraštva. "Kdor

pa svojega brata sovraži, je v temi in hodi v temi, in ne ve kam gre, ker je tema oslepila njegove oči." (Jan 2, 11). V naše življenje ne sme pasti niti senca sovraštva. Boriti se moramo proti vsem sovražnim mislim, ki v nas vstajajo. Kristus naroča v govoru na gori: "Ljubite svoje sovražnike; delajte dobro tem, ki vas sovražijo. Črna mreča ljubite tiste, ki vas ljubijo, kakšno zasluženje imate. Ali ne delajo tega tudi cestinarji? In če pozdravljate le svoje brate, kaj delate posebnega? Ali ne delajo tega tudi pogani?" (Mt, 5, 44 - 48) Krščanska ljubezen se varuje vsake sebičnosti in ne išče prijetnosti in svojih koristi, marveč se posveti službi bližnjega. Najbolj pride to do izraza v razmerju katoličana do svojih in Kristusovih sovražnikov. "Nikomur ne povračujte hudega s hudim. Ako je mogoče, živite, kolikor je na vas z vsemi ljudmi v miru." (Rim 12, 17)

Kristus pričakuje od svojih učencev junaške ljubezni. In za to ljubezen daje tudi veliko plačilo. Ljubezen do sovražnikov napolnjuje našo dušo z mirom, ki pokliče sv. Duha - Posvečevalca v dušo. Sad ljubezni do sovražnikov je vedno tesnejše življenje s Kristusom.

LUC NA POTI DOMOV

(Nadaljevanje).

Po tisti lepi dopoldanski uri v leseni koči ob jezeru se je v duši grajskega dekliča podilo na stotine bežnih misli. Prihajale so, zginemale in se spet vračale kot lastovke.

Ko se je vračala iz puščavnikove kočice proti domu, je Lavretka večkrat obrnila svojo glavico nazaj in se spraševala: "Moj Bog, kako je vendar to mogoče, saj je komaj verjetno! "Zločinec" je videl Kristofa, - z njim je govoril! -- Čisto gotovo je bil to moj Kristof!... Pa da je radi mene... radi mene šel na vojsko?"

Ko je prišla domov je tekla najprej k polici, kjer so bile očetove knjige. Vsa zardela od vneme in veselja je izvlekla ven veliko Lutrovo biblijo in jo odnesla v svojo dekliško sobico. S seboj je vzela tudi gosje pero in črnilo in začela prepisovati iz knjige Zdrava Marija.

Zdrava, milosti polna

Tisto popoldne je nešteto krat romalo njenih dvoje oči proti cvetočemu jezeru. Kadar je opazila spodaj na travniku gosjega pastirčka, ki je imel toliko opraviti s svojo podobo Marijino, si je vedno želela, da bi tudi sama imela kako podobo "blažene" Marije. Ob takem razmišljanju pa ji je nenadoma šinila v glavo misel: "Kaj pa, če bi bil Kristof poslal "zločinca" sem, da bi poizvedoval o meni! ... Drugače skoro ni mogoče, da je prav sem prišel? In čemu mu je toliko do mene? Morebiti je ta "zločinec" še celo kak rimski predikant, ki dela na to, da bi me spreobrnil v rimsko vero. Navaden papist se najbrže ne bi tako spoznal v sv. Pismu.... Svoje ga Kristofa bom pa, kakor se mi vse zdi le še spet videla!... Zato

se bom pa oklenila blažene Marije. Pri tem ima Luter čisto gotovo napak. To pa rimskim bolj verjamem, da je zares mogočna in da premore več kot drugi! Zato premore tudi to, da pripelje Krištofa nazaj domov in ga spreobrne v dobrega evangeličana!"

Tako se pogovarja deklica čez dan sama s seboj.

Zvečer je Lavretka, preden je legla k počitku, stopila k oknu in prvič molila angelov pozdrav Mariji v poletno noč. V roki je držala papir in brala: Zdrava, milosti polna, Gospod je s teboj, blagoslovljena si med ženami in blagoslovljen je sad Tvojega telesa". Se tole je dostavila: "O, blažena Marija, skaži mi milost in pripelji mi Krištofa spet zdravega domov, da bom iz njega napravila dobrega evangeličana."

V močnem zidovju, s katerim je obdala dekličino srce Lutrova veža, so se pokazale prve razpoke.

V naslednjih dneh je grajsko dekletce redkokdaj pokazalo na vasi. Celo ure je predelela pri veliki Lutrovi knjigi in podčrtavala z barvaštim svinčnikom mesta, kjer je bilo v evangeliju zapisana kaka beseda o "blaženi" Mariji. - "Sveta" Lavretka veliki Kraljici še nikakor ni mogla reči. To se sliši le preveč rimsko. "Blažena" že, tako ji je tudi angel rekel.

Misel, da je zločinec kak rimski predikant, se ji je zdelo vedno bolj verjetna. Drugače sploh ni mogoče, da bi bilo kakemu tujcu toliko do mene. Zato je v naslednjih dneh hotela spet iti k "zločincu" in ga čisto odkrito vprašati. Preden je pa prišlo do tega, je pa morala njena duša prestati še prav hudo preskušnjo.

Lavretko je tiste dni, kjerkoli je bila, kot senca spremljala misel na veličino in moč Matere Božje. Večkrat je že mislila odpreti usta in vprašati viteza: "Ti, oče, kako je mogel dr. Luter kar tako na kratko opraviti z "blaženo" Marijo proti tako jasni besedi sv. Pisma... Vendar ji je strah, da ne bi mislila drugače kot oče, vedno zaprl usta. Ni pa se pretoklo pet dni od njenega obiska pri Krištofu, ko že ni mogla več zdržati. Pri kosilu je položila žlico na mizo in z otroško odkritostjo rekla vitezu: "Dr. Luter ni ma prav. "Blažena" Marija je več kot vsi drugi ljudje in rimski imajo prav, da ji pravijo "blažena".

Kar trd in osupel od začudenja jo je gledal vitez.

"Otrok, kdo ti je pa vtepel v glavo te papistične neumnosti?"

"Bila sem pri "zločincu", mu je Lavretka brez nevolje odgovorila, "ta mi je povedal te stvari in tudi pokazal v sv. Pismu mesta, kjer je vse to dokazano".

"Pri tem ničvrednežu si bila? Pošteno dekletke pri takem klatažu?"

"Saj sem mu samo kruh nesla. - saj druge ženske tudi tako delajo", je začela ihteti Lavretka.

"Da se nikoli več ne predrzneš stopiti v njegovo bližino", ji je zagrozil oče. Lečeno mrzlo je spreletelo dekličino dušo pri njegovih besedah. O Krištofu bi namreč rada še toliko zvedela in edini, ki bi ji mogel kaj povedati o njem je vendar "zločinec". Jokaje je tekla v svojo sobico in se tam predala svoji žalosti.

Ko je vitez videl, da je ni nazaj, jo je šel sam iskat. - Stopil je v njeno sobico. Se vedno je jokala in ždela za omaro, odkoder se je videlo naravnost na streho ogljarske kočice.

Vitez je zmfajal z glavo. Ni mogel razumeti, da bi njegova prepoved tako zelo zadela hčerko.

"Lavretka, kaj pa to pomeni? Zakaj jočeš?" Dobil ni nobenega odgovora. Na mizi je zagledal odprto biblijo. Sklonil se je in opazil v knjigi modro podčrtane vrstice. "Marija" in "mati Jezusova" je bilo redno dvakrat podčrtano.

(Dalje prihodnjič.)